

ζήτησε να κάμῃ νὰ ἐνοήσῃ τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐνέχυρον, καὶ ὅτι ἐδύνατο, ἐὰν ἤθελε, νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν κύριόν του. Ὁ Ρεϊρού (καὶ ἐν ταῦθα εἶναι τὸ θαυμάσιον τοῦ Ἰνδικοῦ ἀνεκδότου), ὁ Ρεϊρού ἔσεισε τὴν κεφαλὴν κατηφῶς, δίδων οὕτως νὰ ἐνοήσῃ ὁ Δυαράμ, ὅτι ἀπλοὶ λόγοι δὲν ἤθελον ἀθώωσει αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Δαβῆ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του· ἀλλὰ τέλος ὁ Δυαράμ μετὰ πολλοὺς χαδευτικoὺς ἀποχαιρετισμοὺς, κατώρθωσε νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν, ἣτις ἐμελλε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν Δαβῆν. Οὗτος, ὅστις ἔνεκα τῶν ὑποθέσεών του ἀνέβαλε τὴν ἐπιστροφὴν του πλέον τοῦ ὀρισμένου χρόνου, σπεύδων νὰ συνάξῃ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του, ἔλπει αἰρῆναι τὸν κύνα του μόνον, τρέχοντα ἔμπροσθέν του· ὡχρίᾳ, νομίζων ὅτι ὁ κύων ἐγκατέλειπε λαθραίως τὴν οἰκίαν τοῦ Δυαράμ, καὶ οὕτως διεκινδύνευεν ἢ ὑπόληψίς του καταλαμβάνει αὐτὸν ὁ θυμὸς, καὶ ἀναισθητός εἰς τὰ χαδεύματα τοῦ κυνός, κτυπᾷ αὐτὸν μὲ τὸν ἀκινάκην καὶ τὸν φονεύει. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ποῖα ἐστάθη ἡ λύπη του! Εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πιστοῦ κυνός ἀνακαλύπτει τὴν ἐξόφλησιν τῶν 1000 ρουπιῶν, τὴν ὅποιαν ὁ ἔμπορος ἔδεδεν ἐκεῖ, καὶ ἐπιστολὴν περιγράφουσαν τὴν γενναίαν ἀφοσίωσιν τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ. Ὁ Δαβῆς ἀπαρηγόρητος διὰ τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀπάτην του θυσιάζων τὰ 1000 ρούπια εἰς ἀνέγερσιν ὠραίου μνημείου ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας, ἐν ἣ συνέβη ἡ αἱματώδης σκηνή.

Ὁ λαὸς τῶν χωρίων δεικνύει ἔτι σήμερον εἰς τοὺς περιηγητὰς αὐτὸ τὸ μνημεῖον, καλούμενον Κουκάρι Γαόν, καὶ πιστεύει, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ κυνός συναχθεῖσα γῆ, ἔχει τὴν ἀρετὴν νὰ θεραπεύῃ τῶν λυσοῦδῶν κυνῶν τὰ δῆγματα.

Κώδιξ τῶν Βαττάκων ἢ Βάττων τῆς Ὠκεανίας.

Οἱ Βάτται ἔχουσι ποινικὸν κώδικα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων γεγραμμένον. Ὁ κώδιξ οὗτος καταδικάζει νὰ τρώγονται ζωντανοί· 1) Ὅλοι οἱ μοιχοί· 2) Ὅλοι οἱ περὶ τὸ μεσονύκτιον κλέπταντες· 3) Οἱ αἰχμάλωτοι· 4) Ὅσοι τῆς αὐτῆς φυλῆς ὄντες συνέρχονται εἰς γάμον· ἡ σύζευξις αὕτη εἶναι ἀστυρῶς ἀπηγορευμένη, ἐπεὶδὴ θεωροῦνται ὡς καταγόμενοι ἀπὸ τὸν αὐτὸν πατέρα ἢ μητέρα. 5) Τελευταῖον ὅσοι ἐπὶ κλοπῇ καὶ προδοσίᾳ εἰσβάλλουσιν εἰς χωρίον ἢ οἶκον. Ὅστις ἀποδειχθῆ ἔνοχος ἐνὸς τῶν ἐγκλημάτων τούτων, καταδικάζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τοὺς νομικοὺς τύπους. Ἀφοῦ δ' ἀναγνωσθῆ ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀμετάδλητος καὶ ἐκτελεῖται μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅπως δοθῆ καιρὸς εἰς τὸν λαὸν νὰ συρρέσῃ. Ἡ κατὰ τοῦ μοιχοῦ ἀπόφασις δὲν ἐκτελεῖται πρὶν ἔλθωσιν οἱ γονεῖς τῆς παθούσης καὶ γίνωσι θεατοί. Τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν φέρεται ὁ καταδίκος εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας δεδεμένος εἰς πάσσαλον, ἔχων ἐξηπλωμένας τὰς χεῖρας. Τότε ὁ μάλιστα ἠδικημένος πλησιάζει μὲ τὴν μάχαιραν καὶ κόπτει ὅ,τι μέρος τῷ ἀρέσκει ἀπὸ τὸν ζωντανὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὰ ὠτία· ἔπειτα δ' ἀκολουθοῦσι βαθμηδὸν οἱ ἄλλοι καὶ πράττουσι τὸ αὐτό· ἀφοῦ δ' οἱ ἠδικημένοι λάβωσι τὸ μέρος των, πλησιάζει ὁ ἀρχηγὸς καὶ δίδει τέλος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀθλοῦ καταδί-

κου, ἀποκόπτων τὴν κεφαλὴν του, τὴν ὅποιαν κρεμᾷ ὡς τρόπαιον ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου του. Ὁ ἐγκέφαλος ἀνήκει εἰς τοὺς ἠδικημένους· πιεθούσιν δ' αὐτὸν ὡς θαυματουργὸν καὶ τὸν φυλάττουσιν ἐπιμελῶς εἰς σκευὸς χωριστόν. Τὰ ἐντόσθια δὲν τρώγονται, ἐκτὸς τῆς καρδίας· αἱ δὲ παλάμαι καὶ τὰ θέναρα τῶν ποδῶν νομίζονται πολύτιμον φαγητόν. Τὸ κρέας τοῦ κακούργου τρώγεται ἐν μέρει ψητόν, καὶ ἐν μέρει ὠμόν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταδίκης, καὶ διὰ τοῦτο φέρεται ἕκαστος μετ' ἑαυτοῦ λεμώνιον, ἄλας καὶ πέπερι· ἐνίοτε δὲ ἀναμιγνύουσι καὶ βρίζαν. Οἶνος φοινίκων ἢ ἄλλα μεθυστικά δὲν πίνονται, πολλοὶ ὅμως φέρουσι καλάμια βάμβου ὅπου δέχονται τὸ αἷμα καὶ τὸ πίνουσι. Αἱ γυναῖκες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν καταδίκην, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀνθρωποφαγήσωσιν· ἀλλ' οἱ σύζυγοί των κλέπτουσιν ἐνίοτε καὶ φέρουσιν εἰς αὐτὰς ἀπ' αὐτὸ τὸ κρέας. Οἱ Βάτται προτιμῶσι τὸ ἀνθρώπινον κρέας παντὸς ἄλλου· λέγεται ὁμως, ὅτι δὲν ἀναφέρεται παράδειγμα παρανόμου ἀνθρωποφαγίας. Αἱ καταδίκαι αὗται ἐκτελοῦνται μὲ ἰλαρότητα καὶ χωρὶς ἐχθρᾶν ἢ φιλεκδικίαν. Μόνον οἱ αἰχμάλωτοι τρώγονται λυσοῦδῶς, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὄστᾶ των. Πάλι ποτε συνείθισον οἱ Βάτται νὰ φονεύωσι καὶ τρώγωσι τοὺς προβεβηκότας καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἐργάζωνται γονεῖς καὶ συγγενεῖς των. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εὑρίσκον δένδρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρεμῶντο ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἐν ᾧ τὰ τέκνα καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἐχόρευον καὶ ἐτραγῶδον περὶ αὐτῶν· « Πίπτει ὁ καρπὸς ὅταν ὠριμάσῃ. » Ὅταν δὲν ἐδύναντο νὰ κρατῶνται πλέον μὲ τὰς χεῖράς των καὶ ἐπιπτον κατὰ γῆς, ὠρμου ἐυθὺς κατ' αὐτῶν οἱ χορεύοντες καὶ τραγωδοῦντες συγγενεῖς των, τοὺς κατακερμάτιζον, καὶ ἐτρωγον μὲ ὑπερβολικὴν ὄρεξιν. Ἡ τελετὴ αὕτη ἐγένετο πάντοτε εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν λαιμονίων, ὅταν ἦναι ἀφθονον τὸ πέπερι καὶ τὸ ἄλας. Ἡδὴ ὅμως λέγεται, ὅτι ἔπαυσεν ἡ ἐθελυρὰ αὕτη συνείθεια. Ἐν καιρῷ εἰρήνης τρώγουσιν οἱ Βάτται 60 ἕως 100 καταδικούς μὲ τὸν νόμιμον τοῦτον τρόπον.

Ἐνδύματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν Παρισίων.
Ἰούλιος 1848.